

Waat', see aitas. Põhjatuul jutustas nüüd, kust tema tulnud ja kus ligi kuu aega olnud.

„Põhjamaalt tulen mina”, ütles tema, „mina olin Wene ülge-küttidega farude-maal. Mina istusin ja tultusin tüüri peal, kui meie Põhjalappist mööda purjetasime. Kui kord õrjasin, siis lendas tormilind ümber jalge. On see üks fentsikas loom! Lõöb kord kangesi tiivadega, siis peab neid paigas ja näitab vässja kui purjetav laew.”

„Jutustada natuke lühemalt”, ütles tuulede-ema.

„Sina tulid farude-maalt?”

„Seal on kena! Põrand on nii sile, kui laia tiwi-waagna põhi! Poolusland lumi, natuke sammalta, terawad tiwid ja jeafaru- ja valassala suud katawad maat, kui määratumad käed ja jalad. Võits arvata et päike iialgi nende peale paistnud ei oleks. Mina puhusin natuke udu sisse, et wana kuuri näha wõis, mida ükskord purustatud laewast ehitatud ja ülge nahkadega koetud oli, illa lihapool wälsjaspidi; jeafaru istus latusel ja mömises. Mina läksin randa ja waatasin linnupeade sisse. Paljad linnupojad läätsusiwad ja ajasiwad nokad laiali lahti. Mina puhusin neile natuke turku, siis öppisiwad nõlla linni pidama. Temal aelsetiroid suured põhjaülged, nagu elusad soolikad, siapeadega ja künrapitsuse haminas-tega.”

„Sa oled jutustada, poeg!” ütles ema. „West tuleb suhu, kui sind fuuleb”.

„Siis algas jaht! Uhingaid paisati ülge rindu, et auraw veri wäsjapurtas, kui targawast hallikast. Minule tuli fa minu mäng meeles. Mina puhusin ja lassfin laewu oma jeapankade wahel pigistada. Kuida seal wilištati ja farjuti! Aga mina wilištasin waljumini. Laewadest wišati surnud ülgete kehad, fastid ja kõied jea peale. Mina raputasin lund nende peale ja lishutasin piigistatud laewu lõune poole, et soolaist wett maitjeda saalsiwaad. Ei need enam farude-maale tule!”

„Sina oled siis aina surja teinud!” ütles tuulede ema.

„Mis ma head tegin, seda wõiwad teised jutustada”, ütles Põhjatuul. „Aga seal tuleb minu wend Läänetuul. Teda sallin ma rohkem kui teist, temal on wilu mereõht juures”.

„Kas see on weise Läänetuul?” küüs tuningapoeg.

„Läänetuul on ta full”, ütles wana, „aga nii wäga weise ei ole ta mitte. Enne oli ta kena poissle, aga see aeg on möödas”.

Läänetuul näitas kui tallitsemata metsamees wäja. Temal oli lai kaapkübar peas; käes oli temal punasest puust leigatut laigas. See oli Ameerika laiast laanedeist raiutud; wähem ei wõinud see olla.